

Tandori Dezső

A VÉGÜL-SEMMI

Csúpor Andrásnak

*„Mert végül semmisem marad,
csak az angyalok s a lovak.”*

(Nemes Nagy Ágnes)

A Végül-Semmi marad csak: marad, s el is tűnik, két lócitrom a porban, hol a vincennes-i tribünök alatt belé, mint végtelen-jelbe bótoltam, és láttam a gor-istállók sorát, a Saloméék alatt a szalomát, mely mint Halottainké, a kezünkben, Szpéróé, Éliásé... és „el innen”-t kiálthattam volna, hanem csak álltam, egy kis tavon túl már, Vincennes porában, s a kerítés mögött a feketéllőn zöldbe átváltó pálya, ahol ők, ők, még mind-s-mindmegannyian oly-s-oly-élő jönnek...!, ki a kanyarból...!, és dörög a fekete salak, és záporozva hullnak a paták, és elfordulok, Szpérót és Eliást, Pipit behozza a célegyenes, Pipit, a Vakot, és ringva jönnek vissza, mint ha mi sem történt volna, pokrócok repülnek, ringnak, egy futam csatakezzei, és az ordítózások is elülnek a tribünön, az utolsó futam véget ért, aludhat Vainqueur Ker Anna, és hazaindulhatok én magam, ez az idén Vincennes-em búcsunapja, és minden megy tovább... a verebek kifutnak kerítéslyukakon át, szememben lócitrom-végtelenek gyarapítják a végesség porát, iszom még egy sört a „Gimnázium”-ban, Paris-Turföm gyűrött, a-repülőt látom, holnapután „Criterium” van, de azt már nélkülömi-illetők találgatják, s a startautó fehér szárnyát nem látja egy szempár homálynak, Szpéró és az angyalok... összeér a Mindig-Külön, csukódnak a szárnyak, kezem éjén, akár egy táská, mit nem fog többé „ügyben” senki se nyitni, és Vincennes-ben is érzem porait, a földbe pöccint cipőm hegye: itt ni... ott akarnék azonnal nyugodni.

„S ELMENT IDŐM...”

Szép Ernő

Kocsmá az Ordeneren: brasserie, keresem, de hiába,
 Aztán látom, ez itt Ornanóm sor-tere-fása,
 Párizsi augusztus, magam-egy-tűsz népese-csendje,
 Szpéro-holtja, mi zsák mire foltja, alábbra kerengve
 Járom a Montmartre-aljat, a korlát meg-fog, el-állok,
 Látszat-időben, túlra-erőben, részbe-kiszállok,
 Rézbe fogózom, a „Gymnase” a pótom, a sör napom-este,
 Távoli helyről – Lichtensteinből, mondjuk – eresztve,
 Így hazudok, jobbat se tudok, mind-vége a kezdés,
 Mint ki halálon, látszata-álmon, gyöngé eresztés,
 Vagy – szive gondol? – az apja Shannonból szállt ide ernyőn,
 Negyvenöt éve, mesélem, elérve a mégse-felejtőn-
 -Bölcs kort, erre iszunk, mint hajdani korra a kart csak
 Széttárok, hon!, az Ornanómon, ez így, ha-mi alatt,
 Súlyosa-konnyú, végre csak így nyú, másnapon-áig,
 Az, hogy Szpéro vélem mért ró átabotán itt
 Custine-t, Mont Cenis-t egyre csak alkonyig, és ha a Pályán
 – Vincennes-ben! – startautó megtart két hava-szárnyán
 Egy száguldani kész – mint hajdani itten-enyéme! –
 Tarka mezőnyt, majd lódul, el, és hajt mind az enyészet-
 -Éjszín ovális népe, s a máris hályogosult szem
 Lassan tisztul, s lát kit-mit túl, összeborult fenn-
 -S-lenn-sincs pillanatot, mit a test avatott, a madárnyi,
 Az, hogy mért, s mit mért...? hogy végig visszatalálni
 Mennél-úttalanabbján, istállón, reze-kocsmám
 Fényén, hozzá, kit sose fog rá semmi koholmány
 Semmire: én csak! mint aki éjvak, lát, könyörülten,
 Önmaga irtalmára, mi szárnyra akadva, a hűtlen.